

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 6/2022-97

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 48/2016 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 191/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. apríla 2020 v znení „Doplnenia podkladov do konania“ doručených 30. apríla 2020 a v znení následných doplnení ústavnej sťažnosti I až X domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom všeobecných súdov v konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté konania“). Navrhujú prikázať Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) konať v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 48/2016 bez zbytočných prieťahov (ak odvolací súd vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie) a priznať každému z nich primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 500 eur. Zároveň navrhujú prikázať Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) konať v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 191/2019

bez zbytočných prietáhov a priznať každému z nich primerané finančné zadostučinenie v sume 1 000 eur. Obdobne navrhujú priznať im náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 6/2022-59 z 12. januára 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľov na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vyžiadaných súdnych spisov (sp. zn. 28 Cb 48/2016 a sp. zn. 1 Cob 191/2019) vyplýva, že 24. marca 2016 bola okresnému súdu doručená žaloba, ktorou sa sťažovatelia ako žalobcovia domáhajú zaplata finančných prostriedkov, a to a) žalobca v 1. rade [sťažovateľ 1: ██████████ (ďalej aj „sťažovateľ 1“)] v sume 60 957,35 eur s príslušenstvom a b) žalobca v 2. rade [sťažovateľ 2: ██████████ ██████████ (ďalej aj „sťažovateľ 2“)] v sume 31 486,89 eur s príslušenstvom.

4. Rozsudkom č. k. 28 Cb 48/2016-503 zo 17. júna 2019 okresný súd rozhodol tak, že návrh žalovaného na prerušenie konania zo 7. novembra 2018 zamietol, žalobu sťažovateľov zamietol v celom rozsahu, žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči sťažovateľovi 1 v celom rozsahu, a zároveň mu priznal nárok na náhradu trov konania voči sťažovateľovi 2 obdobne v celom rozsahu (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“).

5. O odvolaní sťažovateľov proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd, ktorému bol súdny spis spolu s opravným prostriedkom predložený 16. októbra 2019 rozsudkom č. k. 1 Cob 191/2019-605 z 15. októbra 2020 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacich výrokoch o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania potvrdil a žalovanému (samostatnými výrokmi) priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 % voči obom sťažovateľom. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15. decembra 2020.

6. Podaním z 25. marca 2020 bola namietnutá zaujatosť ██████████, v rámci ktorého bolo navrhnuté, aby nadriadený súd, po tom, čo vyhovie odvolaniu sťažovateľov prikázal vec novej zákonnej sudkyňi okresného súdu. Uznesením krajského súdu č. k. 1 Cob 191/2019 z 15. októbra 2020 krajský súd vrátil sťažovateľovi 1 súdny poplatok vo výške 66 eur prostredníctvom prevádzkovateľa systému – ██████████ uhradený za podanú námietku zaujatosti, na ktorú sa neprihliadalo z dôvodu, že predmetné podanie nespĺňalo náležitosti podľa § 52 ods. 2 Civilného sporového poriadku v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej aj „CSP“).

7. Okresnému súdu bolo následne doručené dovolanie sťažovateľov z 2. februára 2021. Dňa 19. februára 2021 bol sudcom okresného súdu vo veci daný pokyn na vykonanie procesných úkonov z dôvodu podaného dovolania. Listom z 22. februára 2021 okresný súd vyzval sťažovateľa 1 na zaplata súdneho poplatku za podané dovolanie. Zároveň listom z toho istého dňa vyzval na úhradu súdneho poplatku za podané dovolanie aj sťažovateľa 2. Sťažovatelia zložili predmetné súdne poplatky na príslušný účet 10. marca 2021 (sťažovateľ 2) a 14. marca 2021 (sťažovateľ 1).

8. Sťažovateľ 1 doručil okresnému súdu návrh na oslobodenie od súdneho poplatku podľa § 254 ods. 1 CSP z 11. marca 2021, o ktorom okresný súd (vyšší súdny úradník) rozhodol uznesením č. k. 28 Cb 48/2016 z 29. apríla 2021 tak, že sťažovateľovi 1 oslobodenie od platenia súdneho poplatku nepriznal s odôvodnením (okrem iného, pozn.), že po podaní predmetného návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku sťažovateľ 1 súdny poplatok uhradil. Proti predmetnému rozhodnutiu podal

26. mája 2021 sťažovateľ 1 sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu č. k. 28 Cb 48/2016 z 21. decembra 2021 tak, že sťažnosť sťažovateľa 1 bola zamietnutá, a zároveň súd opravil záhlavie napadnutého uznesenia z 29. apríla 2021 v časti chýbajúceho označenia súdu vydávajúceho uvedené rozhodnutie tak, že doplnil: „Okresný súd Bratislava I“.

9. Listom z 22. decembra 2021 okresný súd doručil dovolanie spolu s výzvou na vyjadrenie sa k nemu žalovanému. Obdobne listom z 22. decembra 2021 okresný súd vyzval sťažovateľa 1 na úhradu doplatku súdneho poplatku za podané dovolanie, ktorý bol zložený na účet 11. januára 2022.

10. Dňa 19. januára 2022 bol súdny spis s dovolaním predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

II. Argumentácia sťažovateľov

11. Proti napadnutým konaniam podali sťažovatelia túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentujú:

- a) okresný súd konal neefektívne, keď po podaní žaloby rozhodoval len o oslobodení od súdnych poplatkov viac ako jeden rok, pričom toto jeho rozhodnutie bolo následne zrušené krajským súdom a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie;
- b) krajský súd po podaní odvolania proti rozsudku okresného súdu v odvolacom konaní (do podania ústavnej sťažnosti, pozn.) viac ako šesť mesiacov nevykonal vo veci žiadny úkon;
- c) o ich sťažnosti na postup krajského súdu zo 16. marca 2020 krajský súd do podania ústavnej sťažnosti nerozhodol;
- d) v predmetnej právnej veci neexistuje žiadna taká skutočnosť, ktorá by objektívne vyžadovala, aby konanie trvalo viac ako štyri roky (ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.), pričom zo strany sťažovateľov nedošlo k takému správaniu, ktoré by mohlo byť osobitne pripísané na ich ťarchu.

12. V rozsahu doplnenia ústavnej sťažnosti doručeného 28. augusta 2020 sťažovatelia predložili ústavnému súdu odpoveď krajského súdu na nimi podanú sťažnosť z 23. júla 2020 proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 191/2019, v ktorej namietali týmto súdom spôsobené prieťahy v označenom konaní. Z listu krajského súdu vo veci „*Sťažnosť na prieťahy v konaní - odpoveď*“ vyplýva, že krajský súd konštatoval dôvodnosť tejto sťažnosti sťažovateľov.

13. V doplnení ústavnej sťažnosti zo 16. novembra 2020 sťažovatelia predložili ústavnému súdu list vo veci „*Sťažnosť žalobcu 1 a žalobcu 2 na prešetrenie prieťahov v súdnom konaní vo veci rozhodovania o odvolaní žalobcu 1 a žalobcu 2 voči rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 28Cb/48/2016-503 zo dňa 17.06.2019*“ obdobne zo 16. novembra 2020 adresovanú krajskému súdu, v rámci ktorého poukázali na nerozhodnutie o ich odvolaní ani po trinástich mesiacoch od jeho predloženia tomuto súdu. V obsahu doplnenia III k ústavnej sťažnosti konštatujú, že do dňa predloženia tohto doplnenia ústavnému súdu nebolo zo strany okresného súdu meritórne rozhodnuté „*o celom predmete konania a nebolo rozhodnuté ani o celej náhrade trov konania*“. V tejto súvislosti poukazujú na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo vzťahu k potrebe posudzovania dĺžky súdneho konania prebiehajúceho na viacerých stupňoch ako celku (zahŕňajúc doručovanie toho-ktorého rozhodnutia a rozhodovania o náhrade trov konania). Zároveň svoju argumentáciu rozšírili o rozhodovacia prax ESLP v otázke výšky priznávania finančného zadosťučinenia. Obsahom následných doplnení IV až IX sťažovatelia

konštatujú vo veci trvajúce priet'ahy, keďže stále nebolo meritórne rozhodnuté „o celom predmete konania, keďže stále nebolo rozhodnuté o otázke náhrady trov konania“. Svojím doplnením z 23. decembra 2021 s'ťažovatelia opätovne s poukazom na rozhodnutie ESLP uvádzajú, že pokiaľ nie je rozhodnuté o „všetkých zložkách návrhu vrátane náhrady trov konania, prípad nie je uzavretý“, pričom poukazujú na porušenie ich práva podľa „čl. 13 ods. 1 Dohovoru“, čo odôvodňujú dĺžkou rozhodovania o ústavnej s'ťažnosti, keďže sa už nemajú kam obrátiť, ako aj dĺžkou rozhodovania okresného súdu o s'ťažnosti s'ťažovateľa 1 z 26. mája 2021 podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka (bližšie nešpecifikované, pozn.). Predmetné konanie okresného súdu považujú aj za konanie v rozpore s čl. 6 ods. 1 dohovoru. S poukazom na rozhodnutie ESLP uvádzajú, že im nemožno vyčítať uplatňovanie opravných prostriedkov, ktoré „majú k dispozícii“. V neposlednom rade upriamujú pozornosť na neefektívne a nesústredené konanie okresného súdu spôsobené rozhodovaním o otázke súdneho poplatku za podané dovolanie (jedenásť mesiacov).

14. S'ťažovatelia predložili ústavnému súdu ďalšie dve doplnenia ústavnej s'ťažnosti aj po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnému súdu v nich poskytli aktualizáciu už skôr vo veci uvádzaných informácií podľa stavu ku dňu podania týchto doplnení, pričom zotrvali na dôvodnosti podanej ústavnej s'ťažnosti.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, krajského súdu a replika s'ťažovateľov

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

15. K ústavnej s'ťažnosti sa vyjadril okresný súd, ktorý poskytol ústavnému súdu najskôr chronologický opis priebehu napadnutého konania (sp. zn. 28 Cb 48/2016, pozn.), vo vzťahu k čomu uviedol, že vo veci koná priebežne, a to primerane vo vzťahu k zaťaženosti súdneho oddelenia zákonného sudcu. Konštatuje, že k dĺžke konania prispelo aj opakované predkladanie veci odvolaciemu súdu na účel rozhodnutia o početných odvolaniach s'ťažovateľov. Zároveň poukázal na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 204/2021-16 z 27. mája 2021, v ktorom ústavný súd uviedol, že okresný súd (Bratislava I) je neprimerane často napádaný, pokiaľ ide o dĺžku jednotlivých (ním vedených) konaní, pričom upozornil na súčasný akútny stav na tomto súde, ktorý by si vyžadoval osobitnú pozornosť zo strany rezortného ministerstva. Okresný súd následne požiadal, aby ústavný súd konštatoval objektívnu zodpovednosť Slovenskej republiky za stav na tomto súde. V prípade, že by ústavný súd vyslovil porušenie práv s'ťažovateľov v nadväznosti na konanie okresného súdu, požiadal aj o zváženie dôvodnosti a primeranosti prípadne priznaného finančného zadosťučinenia.

16. K veci sa vyjadril aj zákonný sudca, ktorý uviedol, že zákonným sudcom je v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 48/2016 od 22. júna 2020, a teda sa vyjadril len k obdobiu po tomto dátume. Poukázal na to, že spis mu bol pridelený v čase, keď sa už nachádzal na krajskom súde. Následne po jeho vrátení 9. decembra 2020 bolo proti rozhodnutiu krajského súdu podané dovolanie, pričom pokynom z 19. februára 2021 začal vykonávať prípravné úkony pred predložením súdneho spisu odvolaciemu súdu. Konštatoval, že vzhľadom na enormnú zaťaženosť a epidemiologickú situáciu postupuje v uvedenom konaní bez priet'ahov. Upriamil pozornosť na konanie s'ťažovateľa 1, ktorý sám zapríčinil predĺženie napadnutého konania tým,

že hoci podal návrh na oslobodenie od súdneho poplatku, súdny poplatok uhradil niekoľko dní po podaní tohto návrhu a proti následnému neoslobodeniu od súdneho poplatku podal aj sťažnosť. Zákonný sudca uviedol, že dôvodom na neoslobodenie od súdneho poplatku bolo jeho zaplatenie. V závere poukazuje na nelogickosť námietky vo vzťahu k trovám konania, ktorých výška je 0 eur, keďže žalovaný, ktorému bol priznaný nárok na náhradu trov konania, nebol v priebehu napadnutého konania zastúpený advokátom a z obsahu súdneho spisu nie je možné vyvodiť, že mu nejaké trovy vznikli.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu:

17. Krajský súd prostredníctvom jeho predsedu k napadnutému konaniu vedenému pod sp. zn. 1 Cob 191/2019 poukázal na vyjadrenie predsedníčky senátu 1 Cob, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Predsedníčka senátu 1 Cob uviedla, že vec bola krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľov podaného proti rozsudku okresného súdu predložená 16. októbra 2019. Poukázala na personálnu poddimenzovanosť obchodnoprávneho kolégia krajského súdu, ktorá sa, okrem iného, prejavuje v tom, že senát 1 Cob nie je od júna 2020 až do súčasnosti plne obsadený tromi členmi senátu, ktorí by všetci traja vybavovali agendu súdneho oddelenia 1 Cob ako sudcovia spravodajcovia, keďže tretím členom senátu je sudca pôsobiaci ako sudca spravodajca v inom senáte obchodnoprávneho kolégia krajského súdu. Zároveň uviedla, že krajský súd ako odvolací súd vo veci rozhodol o odvolaní rozsudkom č. k. 1 Cob 191/2019 z 15. októbra 2020, t. j. v lehote 12 mesiacov od predloženia mu veci na rozhodnutie. V neposlednom rade konštatovala, že vzhľadom na skutkovú a právnu náročnosť predmetnej veci, ktorú uznávajú aj samotní sťažovatelia, a celkový stav zaťaženia senátu 1 Cob považuje túto lehotu za primeranú.

III.3. Replika sťažovateľov:

18. Sťažovatelia vo svojej replike konštatovali, že zotrvávajú na skutkovej, právnej a vecnej argumentácii obsiahnutej v ústavnej sťažnosti.

19. K vyjadreniu okresného súdu poukázali na judikatúru ústavného súdu a ESLP o tom, komu sa pričítava na ťarchu zodpovednosť za prieťahy v konaní v prípade nadmernej zaťaženia súdu. V konkrétnostiach poukázali na časový rozostup medzi sťažnosťou podanou proti rozhodnutiu o nepriznaní oslobodenia od súdneho poplatku 26. mája 2021, o ktorej bolo rozhodnuté až 21. decembra 2021. K tvrdeniu o opakovanom predkladaní veci odvolaciemu súdu na účel rozhodnutia o početných odvolaniach sťažovateľov uviedli, že sťažovateľom nemožno vyčítať, že využili všetky opravné prostriedky, ktoré mali k dispozícii. K argumentácii okresného súdu o výške nárokovaného finančného zadosťučinenia sťažovatelia poukázali na to, že pri jeho vyčíslení vychádzali z ustálenej praxe súdov. Vo vzťahu k vyjadreniu krajského súdu už len konštatovali, že sa s jeho názorom nestotožňujú a zotrvávajú na tvrdeniach uplatnených v obsahu ústavnej sťažnosti.

20. Sťažovatelia následne vo všeobecnosti upriamili pozornosť na to, že ku dňu podania ich repliky nie je konanie v ich veci stále ukončené, keďže vo veci bolo podané dovolanie, pričom od podania žaloby 24. marca 2016 trvá päť rokov a jedenásť mesiacov a dvadsaťjeden dní. V závere vo všeobecnosti poukázali na judikatúru ústavného súdu a ESLP týkajúcu sa zbytočných prieťahov v konaní pred všeobecnými súdmi.

21. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov a ich príloh, ako aj súdneho spisu okresného súdu a zberného spisu krajského súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

22. Podstata námietok sťažovateľov v súvislosti s namietaným porušením ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote je založená na ich tvrdení o neefektívnej a nesústreďenej činnosti okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 48/2016 a o nečinnosti krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 191/2019, ako aj na celkovej neprimeranej dĺžke označených konaní.

IV.1. K namietanému porušeniu práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 48/2016:

23. Sťažovatelia namietajú, že okresný súd konal neefektívne, keď po podaní žaloby rozhodoval viac ako jeden rok len o oslobodení od súdnych poplatkov, pričom toto jeho rozhodnutie bolo následne zrušené krajským súdom a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Vo vzťahu k obdobiu po vydaní rozsudku krajského súdu smerujú námietky sťažovateľov proti tomu, že v ich veci nebolo rozhodnuté „o celom predmete konania, keďže stále nebolo rozhodnuté o otázke náhrady trov konania“.

IV.1.1. K namietanému porušeniu práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 48/2016 pred predložením veci krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľov podanom proti rozsudku okresného súdu zo 17. júna 2019:

24. Podľa dnes už ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (m. m. II. ÚS 26/95). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa tak ochrana základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a právu na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte mohlo trvať (m. m. IV. ÚS 265/2021, II. ÚS 333/2021).

25. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06). Táto prax ústavného súdu bola odobrená aj Európskym súdom pre ľudské práva vo viacerých konaniach vedených proti Slovenskej republike (napr. Obluk proti Slovensku z 28. 6. 2016 k sťažnosti č. 65302/11, bod 61, resp. Mazurek proti Slovensku z 3. 3. 2009, k sťažnosti č. 16970/05).

26. Zo samotnej ústavnej sťažnosti a predloženého súdneho spisu okresného súdu (sp. zn. 28 Cb 48/2016) ústavný súd zistil, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol vo veci sťažovateľov rozsudkom okresného súdu č. k. 28 Cb 48/2016 zo 17. júna 2019. Odvolanie proti predmetnému rozhodnutiu bolo sťažovateľmi podané 26. júla 2019. Súdny spis bol na rozhodnutie o podanom odvolaní predložený krajskému súdu 16. októbra 2019, a teda vyše šesť mesiacov pred podaním ústavnej sťažnosti sťažovateľov, ktorá bola podaná 23. apríla 2020. V čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu bolo teda v napadnutom konaní na okresnom súde už rozhodnuté a okresný súd si splnil aj povinnosti súvisiace s predložením spisu a odvolania krajskému súdu. Z uvedeného vyplýva, že v čase, keď bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom, ako to tvrdia sťažovatelia, v konaní pred okresným súdom nedochádzalo (a to aj napriek tomu, že vo veci nebolo ešte rozhodnuté právoplatne) (m. m. II. ÚS 333/2021).

IV.1.2. K namietanému porušeniu práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 48/2016 po vrátení veci okresnému súdu po vydaní rozsudku krajského súdu z 15. októbra 2020:

27. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach, v ktorých sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 38 ods. 2 listiny (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.), ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou je účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

28. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

29. Sťažovatelia namietajú postup okresného súdu v napadnutom konaní v súvislosti s jeho rozhodovaním o otázke trov konania po právoplatnosti rozsudku krajského súdu. Zo súdneho spisu sp. zn. 28 Cb 48/2016 je zrejmé, že okresný súd v tomto období plynule vykonával procesné úkony súvisiace s potrebou predloženia vecí najvyššiemu súdu na rozhodnutie o podanom dovolaní sťažovateľov.

30. Aj po právoplatnom skončení konania v merite vecí prichádza do úvahy povinnosť súdu rozhodnúť o čiastkových otázkach, ako je napr. rozhodnutie o trovách konania, resp. vykonať ďalšie úkony, ktoré primárne nespočívajú vo vydávaní formálnych rozhodnutí, ale v administratívnej príprave spisu na predloženie najvyššiemu súdu. Aj v tomto štádiu konania môžu v zásade vzniknúť zbytočné prietahy.

31. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné

kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľov.

32. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, všeobecný súd rozhoduje o výške trov konania podľa vopred určených zásad a posudzuje účelnosť trov vynaložených účastníkmi konania, resp. ich právnymi zástupcami. Postup súdu pri rozhodovaní o trovách konania nepovažuje ústavný súd za právne zložitý alebo osobitne náročný, pretože toto rozhodovanie je rutinnou súčasťou každodennej praxe súdov.

33. Ústavný súd posudzuje pri ústavných sťažnostiach na prietahy v konaní aj význam konania pre sťažovateľa. Sťažovatelia v tomto smere uviedli, že ide o vec, ktorá ma pre nich značný finančný význam. Takáto argumentácia mohla byť podľa názoru ústavného súdu zohľadnená z pohľadu významu konania pre sťažovateľov v okolnostiach tejto veci len do právoplatného skončenia vo veci samej. Sťažovatelia netvrdili, že by bola ich ďalšia existencia a fungovanie ohrozené v dôsledku nerozhodnutia o výške trov konania. Vo svojej argumentácii neuviedli taký dôvod, pre ktorý aj po právoplatnom skončení konania pociťujú právnu neistotu v dôsledku nerozhodnutia o trovách konania. V doplneniach ústavnej sťažnosti len opakovane uvádzali, že nebolo rozhodnuté „o celom predmete konania, keďže stále nebolo rozhodnuté o otázke náhrady trov konania“. Z rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva, že nárok na náhradu trov má priznaný žalovaný proti sťažovateľom. Pre komplexnosť ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na vyjadrenie zákonného sudcu k ústavnej sťažnosti sťažovateľov, z ktorého vyplýva, že žalovaný nebol počas celého konania zastúpený advokátom a z obsahu spisu nemožno vyvodit', že mu nejaké trovy vznikli. Zároveň uviedol, že výška trov konania je preto 0 eur, a teda námietky sťažovateľov o porušení ich práv sú úplne nelogické. Poznamenal, že sťažovatelia v konečnom dôsledku úspešní neboli a o náhrade trov konania bolo právoplatne rozhodnuté.

34. Vo vzťahu k ďalšiemu kritériu, a to správaniu sa sťažovateľov, ústavný súd uvádza, že nezistil také ich konanie, ktoré by prispelo k dĺžke trvania napadnutého konania. Využitie zákonom dovolených procesných prostriedkov (podanie dovolania z 2. februára 2021, resp. návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov) nemôže byť pri posudzovaní primeranosti dĺžky konania chápané ako sťažovateľom zavinené predĺženie konania. Všeobecnému súdu je tiež následne potrebné poskytnúť primeraný časový úsek na procesné vybavenie takýchto podaní, ktoré nie je možné automaticky považovať za zbytočné prietahy zavinené súdom (m. m. III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04. IV. ÚS 483/2021).

35. Ústavný súd napokon v tejto časti nálezu hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní ako tretie kritérium. Sťažovatelia namietajú vznik zbytočných prietahov vo fáze konania po vydaní rozsudku krajského súdu, v ktorej sa malo rozhodnúť len o výške trov konania. V čase podania ústavnej sťažnosti teda existovala istá miera právnej neistoty sťažovateľov vo vzťahu k výsledku konania okresného súdu o výške trov konania. Tá sa mohla vzťahovať len na skutočnosť, že nebolo vydané rozhodnutie o samotnej výške trov konania, keďže o nároku na ich náhradu rozhodnuté bolo. Súd rozhodol o priznaní nároku na náhradu trov namietaného konania v 100 % rozsahu žalovanému. Zároveň okresný súd vyslovil (dosiaľ bez rozhodnutia, pozn.), že žalovaný nebol počas celého konania zastúpený advokátom a z obsahu spisu nemožno vyvodit',

že mu nejaké trovy vnikli. Zároveň uviedol, že výška trov konania je preto 0 eur, a teda námietky sťažovateľov o porušení ich práv sú úplne nelogické.

36. Ústavný súd akcentuje, že aj keď Civilný sporový poriadok neustanovuje žiadnu lehotu, v ktorej je súd povinný rozhodnúť o výške trov konania podľa § 262 ods. 2 po právoplatnom konečnom rozhodnutí, aj v tejto fáze konania je súd povinný rešpektovať základný princíp rýchlosti a hospodárnosti konania vyjadrený v jeho čl. 17. Je primárne úlohou všeobecného súdu, aby zvažil ním prejednávajúcu vec z hľadísk rýchlosti a hospodárnosti konania a aby následne zvolil vhodný postup. Ústavný súd zvolený procesný postup môže preskúmať a v prípade, že by všeobecný súd svojou voľbou, resp. jej následkami zapríčinil priet'ahy s požadovanou ústavnou intenzitou, založil by tým dôvod na vyslovenie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

37. Doterajšie nerozhodnutie o výške trov konania je determinované zvoleným postupom okresného súdu, ale aj správaním sťažovateľa. Postup okresného súdu je zrejmý z bodov 5 až 10 tohto nálezu, a teda že po tom, čo bolo vo veci bolo podané dovolanie, vykonával procesné úkony súvisiace s prípravou spisu na predloženie veci najvyššiemu súdu ako vyrubenie súdneho poplatku, rozhodovanie o návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku, rozhodovanie o sťažnosti proti takému rozhodnutiu. Následne bolo plynulo pristúpené k doručovaniu dovolania protistrane a podľa zistenia ústavného súdu bol súdny spis už aj doručený najvyššiemu súdu.

38. Ústavný súd považuje za legitímnu požiadavku sťažovateľov dosiahnuť stav právnej istoty aj vo vzťahu k výške trov konania. Sťažovatelia, vedomí si podania dovolania, však musia počítať so zúžením nazerania na ich doterajšiu právnu neistotu, keďže v prípade zistenia dôvodnosti dovolania môže reálne dôjsť k zrušeniu rozsudku krajského súdu z 15. októbra 2021. Pomeriavajúc právnu neistotu sťažovateľov a právnu situáciu, ktorá môže vzniknúť v dôsledku vyhovievania dovolaniu, ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd svojím postupom učinil zadosť požiadavkám vyplývajúcim z práva na prerokovanie bez zbytočných priet'ahov. Okresný súd po podaní dovolania v ústavne akceptovateľnom období (vzhľadom na všetky vykonané úkony, pozn.) predložil súdny spis najvyššiemu súdu. Pokiaľ ide o obdobie mesiacov, v rámci ktorých pred predložením súdneho spisu rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa 1 proti uzneseniu č. k. 28 Cb 48/2016 z 29. apríla 2021, ktorým nebolo sťažovateľovi 1 priznané oslobodenie od platenia súdneho poplatku, tu ústavný súd konštatuje, že kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 238/07, III. ÚS 743/2017). Judikatúra ústavného súdu pripúšťa, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 42/01, IV. ÚS 513/2020). Z pohľadu aktuálnej fázy napadnutého konania (po právoplatnom rozhodnutí o veci samej) sa tvrdená nečinnosť okresného súdu môže posudzovať aj inak ako v základnom, meritórne neukončenom konaní. Ústavný súd rezumuje, že uvedená činnosť, resp. nečinnosť okresného súdu v podobe niekoľkých mesiacov rozhodovania o pertraktovanej sťažnosti bez ďalšieho nebola takej intenzity, že by predĺžila napadnuté konanie tak, aby bolo zasiahnuté do ústavou garantovaného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

39. Ústavný súd dopĺňa, že sťažovatelia súčasne žiadajú dovolací súd o odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu, čo by sa týkalo aj závislého výroku o nároku

na náhradu trov konania, ktorého právoplatnosť je podmienkou vydania rozhodnutia o výške trov konania. Na druhej strane sa na ústavnom súde domáhajú „urýchlenia“ napadnutého konania, v ktorom podľa ich tvrdenia zostáva rozhodnúť len o výške trov konania. Namietanie porušenia práv nevydaním rozhodnutia o výške trov konania za situácie, keď sami sťažovatelia svoj procesný úkon smerujú (aj) k jeho nevydaniu, vyznieva paradoxne.

IV.2. K namietanému porušeniu práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 191/2019:

40. Sťažovatelia namietajú, že krajský súd po podaní odvolania proti rozsudku okresného súdu (do podania ústavnej sťažnosti, pozn.) viac ako šesť mesiacov nevykonal vo veci žiadny úkon. V rozsahu doplnenia ústavnej sťažnosti doručeného 28. augusta 2020 predložili ústavnému súdu odpoveď krajského súdu na nimi podanú opätovnú sťažnosť z 23. júla 2020 proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 191/2019, v ktorej namietali týmto súdom spôsobené prieťahy v označenom konaní.

41. Z listu krajského súdu vo veci „*Sťažnosť na prieťahy v konaní - odpoveď*“ vyplýva, že krajský súd konštatoval dôvodnosť tejto sťažnosti sťažovateľov. Predseda krajského súdu sa zároveň zaviazal dohliadať na plynulosť postupu krajského súdu v pokračujúcej fáze odvolacieho konania, a to až do rozhodnutia a vrátenia spisu súdu prvej inštancie, pričom sťažovateľom oznámil aj termín vydania rozhodnutia, t. j. že vec bude rozhodovaná v mesiaci október – november 2020.

42. Z vyžiadaného súdneho spisu je zrejmé, že krajský súd o podanom odvolaní sťažovateľov rozhodol rozsudkom z 15. októbra 2020, keď svojím rozhodnutím potvrdil rozsudok okresného súdu, a ktorý nadobudol právoplatnosť 15. decembra 2020. Vec sťažovateľov je tak rozhodnutím krajského súdu meritórne právoplatne skončená.

43. Ústavný súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že sťažnosť na prieťahy v konaní pred všeobecným súdom, ktorú sťažovatelia adresovali krajskému súdu, bola v ich prípade skutočne efektívna a splnila požadovaný účel, keďže následne po vybavení sťažnosti na prieťahy v konaní krajský súd obnovil plynulosť konania smerujúcu k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľov a v zmysle informácie predsedu krajského súdu obsiahnutej v odpovedi na sťažnosť sťažovateľov bolo odvolacie rozhodnutie prijaté v stanovenom čase, a to 15. októbra 2020.

44. Ústavný súd zároveň dopĺňa, že vec sťažovateľov bola na rozhodnutie krajskému súdu predložená 16. októbra 2019, ktorý o nej rozhodol 15. októbra 2020 (právoplatnosť rozhodnutia 2020). V okolnostiach preskúmvanej veci teda nemožno ani celkovú dĺžku trvania napadnutého konania na krajskom súde hodnotiť ako takú, ktorá by presiahla ústavne akceptovateľnú dobu. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že krajský súd vo veci koná ako odvolací súd, úlohou ktorého je posúdiť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto tento spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony (§ 378 a nasl. CSP) a nie je povinný ani nariadiť pojednávanie (§ 385 CSP). To však nevyhnutne neznamená, že sa vecou sťažovateľa vôbec nezaobera a v konaní je absolútne nečinný (obdobne II. ÚS 481/2020).

45. K namietanej celkovej dĺžke napadnutého konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 28 Cb 48/2016 vrátane napadnutého konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 1 Cob 191/2019 je nutné uviesť, že od podania žaloby sťažovateľov v roku 2016 do právoplatnosti rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu koncom roka 2020 uplynulo obdobie vyše štyri a trištvrté roka, čo ústavný súd aj s prihliadnutím na obdobie po právoplatnosti

uvedených rozhodnutí, ako aj všetky už uvedené skutočnosti (v časti III.1 a III.2 tohto nálezu, pozn.) považuje v okolnostiach preskúmvanej veci za ústavne udržateľné.

IV.3. K namietanému čl. 47 charty a čl. 13 ods. 1 dohovoru:

46. Ústavný súd sa zaoberal povahou charty z hľadiska rozsahu jej pôsobnosti a jej aplikovateľnosti v posudzovanom prípade. Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať. Právna pomoc sa poskytuje osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky v prípade, ak je táto pomoc potrebná na zabezpečenie efektívneho prístupu k spravodlivosti. Podľa čl. 51 ods. 1 charty ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. Podľa čl. 52 ods. 7 charty súdy Únie a členských štátov náležite prihliadajú na vysvetlivky vypracované s cieľom poskytnúť usmernenia pri výklade tejto charty.

47. Z citovaných ustanovení charty vyplýva, že čl. 47 charty je potrebné interpretovať v súlade s čl. 51 ods. 1 charty s prihliadnutím na vysvetlivky k charte, ktoré boli 14. decembra 2007 publikované pod 2007/C303/02, ako aj na existujúcu judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok z 13. 6. 1989 vo veci 5/88 Wachauf, Zb. 1989, s. 2609; rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925; rozsudok z 18. 12. 1997 vo veci C-309/96 Annibaldi, Zb. 1997, s. I-7493). Súdny dvor Európskej únie potvrdil svoju judikatúru týmto spôsobom: „Navyše, je potrebné si uvedomiť, že požiadavky vyplývajúce z ochrany základných práv v právnom poriadku Spoločenstva sú rovnako záväzné pre členské štáty, pokiaľ vykonávajú právne akty Spoločenstva...“ (rozsudok z 13. 4. 2000 vo veci C-292/97, Zb. 2000, s. I-2737, bod 37). Podľa názoru ústavného súdu, prihliadajúc na citované ustanovenia charty, ako aj na vysvetlivky k charte, je aplikácia charty v posudzovanej veci vylúčená. Z citovaných ustanovení charty totiž vyplýva, že charta sa v prvom rade vzťahuje na inštitúcie a orgány Únie. V prípade členských štátov, teda aj Slovenskej republiky, je záväzná výlučne vtedy, ak konajú v rámci rozsahu pôsobnosti práva Únie. V prípade sťažovateľov súd rozhoduje o ich veci na základe vnútroštátneho práva, teda nejde o žiaden z prípadov, v ktorých dochádza k implementácii právneho aktu Únie (rozsudok z 13. 7. 1989 vo veci Wachauf, Zb. 1989, s. 2609) alebo k tomu, že by sa Slovenská republika chcela odchyliť od práva Únie (rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925), alebo že by tu existovalo materiálne pravidlo práva Únie, ktoré by sa malo v posudzovanom prípade aplikovať (rozsudok z 25. 3. 2004, Karner, C-71/02, Zb. s. I-3025).

48. Sťažovatelia v rámci doplnenia ústavnej sťažnosti z 23. decembra 2021 poukazujú na porušenie ich práva podľa „*čl. 13 ods. 1 dohovoru*“, čo odôvodňujú dĺžkou rozhodovania o ústavnej sťažnosti, ako aj dĺžkou rozhodovania okresného súdu o sťažnosti sťažovateľa 1 z 26. mája 2021 podanej proti uzneseniu okresného súdu (bližšie nešpecifikované, pozn.). K namietanému článku dohovoru ústavný súd uvádza, že tento bol prvýkrát sťažovateľmi spomenutý v uvedenom doplnení ústavnej sťažnosti, avšak bol uvádzaný len v rámci ich argumentácie, t. j. nebol premietnutý do petitu ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 45 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd pre komplexnosť dopĺňa, že sťažovateľmi namietané porušenie „*čl. 13 ods. 1 Dohovoru*“ dohovor neupravuje (úprava len čl. 13 dohovoru, pozn.). V neposlednom rade z ústavnej sťažnosti nie je jednoznačné, na aké uznesenie sťažovatelia v súvislosti s týmto článkom

poukazujú. V záujme materiálnej ochrany práv sťažovateľov ústavný súd uvádza, že z vyžiadaného súdneho spisu je zrejmé, že sťažnosť sťažovateľa 1 z 26. mája 2021 smerovala proti uzneseniu okresného súdu z 29. apríla 2021, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu z 21. decembra 2021 tak, že sťažnosť sťažovateľa 1 bola zamietnutá. Z uvedeného teda vyplýva, že sťažovatelia, resp. v danom prípade sťažovateľ 1 mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy, ktorý aj využil a o ktorom okresný súd aj rozhodol. Pokiaľ ide o namietanú dĺžku rozhodovania, k tejto otázke sa ústavný súd vyjadril už v bode 38 tohto nálezu. V nadväznosti na uvedené skutočnosti nemohlo dôjsť postupom okresného súdu k porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. V súvislosti s námietkou smerujúcou proti postupu ústavného súdu, v súvislosti s čím sťažovatelia uvádzajú, že sa už nemajú kam obrátiť, ústavný súd poukazuje na rozsudok ESLP Harabin proti Slovenskej republike z 20. novembra 2012 k sťažnosti č. 58688/11 a v jeho kontexte na vyjadrenie, že ak sťažovateľ namieta porušenie práv zaručených dohovorom konečným súdnym orgánom vnútroštátneho právneho systému, aplikácia čl. 13 dohovoru je implicitne obmedzená. Preto ak sťažovatelia namietajú proti ústavnému súdu jeho postup, možno konštatovať, že absencia prostriedku nápravy proti rozhodnutiu ústavného súdu nevyvoláva otázku podľa čl. 13 dohovoru (pozri Juričić proti Chorvátsku, č. 58222/09, ods. 100, 26. 7. 2011, spolu s ďalšími odkazmi). Zároveň je v uvedenom kontexte potrebné poukázať aj na výsledok preskúmania tejto ústavnej sťažnosti vrátane jej doplnení, ktorej ústavný súd v konečnom dôsledku nevyhovел (výrok tohto nálezu, pozn.).

49. Z dôvodov uvedených v tomto náleze ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľov nevyhovел. Vzhľadom na nevyhovenie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov, ktoré by mali oporu len vo vyslovení porušenia ich v ústavnej sťažnosti označených práv.

50. Nad rámec už uvedených skutočností ústavný súd nemôže nedodať, že ústavná sťažnosť bola zo strany sťažovateľov niekoľkokrát dopĺňaná, a to aj po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavný súd poukazuje najmä na doplnenie IV až IX ústavnej sťažnosti, v ktorých sťažovatelia takmer totožnou argumentáciou opakovali konštatovanie o trvajúcich prierahoch v dotknutej veci. Zároveň doplneniami doručenými aj po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie len aktualizovali informácie, ktoré už ústavnému súdu skôr poskytl. Ústavný súd sa v tejto súvislosti zamýšľal nad skutočným zmyslom podaní právneho zástupcu sťažovateľov, ktoré podľa obsahu (§ 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde) nemožno považovať za faktické či právne doplnenie ústavnej sťažnosti. Ústavný súd v tejto súvislosti upozorňuje, že nemožno vylúčiť ani skutočnosť, že opakované doručovanie ústavnoprávne vyprázdnených podaní zo strany sťažovateľov v konaní o ich ústavnej sťažnosti by mohlo byť v budúcnosti vyhodnotené aj ako zámer mimoprávne pôsobiť na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2022

Miloš Mad'ar
predseda senátu